

REPUBLIKA SLOVENIJA

DRŽAVNI ZBOR

ODBOR ZA OBRAMBO

37. nujna seja

(6. julij 2016)

JANEZ (IVAN) JANŠA (PS SDS): Jaz sem sicer ta dopis gospoda Časa in gospoda Lipiča enkrat že bežno videl, ampak sedaj sem ga poskušal ponovno ene 10-krat prebrati in dejansko ko človek prebere ta dopis, se šele zave, v kakšni državi živi oziroma kaj je po 25-ih leti nastalo iz osamosvojene Slovenije. Tukaj dva človeka, en ima celo doktorat spredaj napisan, ter ta nekaj, kar je, bom rekel, notorična laž. Tako nekako, kot če bi rekel, podnevi je noč in ponoči je dan. Približno tako. Ali pa če bi, v naslednjem sporočilu te zveze bo verjetno pisalo, Milan Kučan nikoli ni bil predsednik centralnega komiteja Zveze komunistov, nikoli ni bil politični šef Udbe, nikoli ni bil član predsedstva Zveze komunistov SFRJ, nikoli ni bil predsednik komiteja za SLO in DS, ki je bil na čelu vseh represivnih organov v enopartijskem sistemu in če bosta dobila tak ukaz, bosta verjetno ta dva gospoda to mirno podpisala. In to kljub temu, kot je prej gospod Hojs povedal, na njihovi spletni strani še vedno piše, kako je bila Teritorialna obramba razorožena in tako naprej, o tem je na tisoče dokazov, pričevanj, posnetkov kamionov, ki odvažajo orožje Teritorialne obrambe, v NUK imate arhiv slovenskega časopisja iz tistih majskih dni leta 1990. Vsi časopisi so polni tega dogodka, ker se ga ni dalo spregledati, to je bila glavna tema tistega časa, imate na stotine protestnih pisem, izjav, protestov občin, društev, posameznikov iz takratne Teritorialne obrambe, tudi nekaterih, ki so sedeli za mizo na tej tiskovni konferenci, kjer sta ta dva gospoda, Čas in Lipič, to trdila.

Če malo pomislimo nazaj, pa nas to niti ne bi smelo tako presenetiti. Jaz se spomnim, mislim, da je bilo tam leta 1997, 1998, ko je general Aksentijević, človek, ki je bil delegat Jugoslovanske armade v skupščini, v osamosvojitveni skupščini, ki je nasprotoval osamosvojitvi, ki je bil potem postavljen celo za nekega poveljnika, kvazi nekega vojnega območja v Sloveniji, kasneje je napredoval v generala, ko je bil poslan v Bosno, pa seveda, danes živi v Sloveniji in, ne bom rekel, zganja tukaj vse mogoče. No, general Aksentijević je tam nekje konec 90. let prvič prišel v slovensko javnost s temo izbrisani. V nekem

intervjuju, mislim, da v Mladini, je dejal, da je Slovenija izbrisala 4 ali 5 tisoč, skratka neka številka je bila rečena, ki je bila precej nižja od te, ki so jo kasneje posvojili in je delovala šokantno, češ da je Slovenija izbrisala 4, 5 tisoč ljudi, ki niso zaprosili za status tujca v roku. Na to izjavo gospoda Aksentijevića se je odzvalo veliko ljudi, med drugim v intervjuju za Radio Slovenija tudi takratni predsednik republike Milan Kučan, ki je gospoda Aksentijevića poslal v, bi rekel, ustrezeni medicinski zavod zaradi te izjave. Dejal je, da je to čista neumnost, da Aksentijević kvasi nekaj. Zelo grobo se je odzval na te njegove izjave. Nekaj let pozneje pa je ravno ta isti gospod Milan Kučan, ki je bil še vedno na funkciji predsednika Republike Slovenije, govoril o izbrisu, kot o temnem madežu na zgodovini osamosvojitvene Slovenije. Samo nekaj let je minilo in se je zadeva popolnoma obrnila, in na koncu so institucije Republike Slovenije same sebe obsodile na Evropskem sodišču oziroma naredile vse, da je Slovenija tam izgubila in da se danes plačuje odškodnine, večinoma neupravičene, večinoma ljudem, ki niso želeli urediti statusa, ne da so bili izbrisani. Zelo malo je bilo primerov, ki so bili upravičeni do kakršnihkoli opravičil ali odškodnin.

Tako, da tudi ko gre za novejšo slovensko zgodovino, je takšno sprenevedanje in sprevračanje nekaj, kar je imanentno tistim, ki v Sloveniji vladajo. Prej smo slišali izjave predstavnikov koalicije, ki ne želijo sodelovati v tej razpravi. Predstavnik največje stranke v koaliciji je dejal, da takšne razprave in takšni predlogi delijo Slovence, razdvajajo Slovence. Zanimivo, da, kot je dejal že gospod Krkovič, nobena od koalicijskih strank, noben od njihovih predstavnikov ni dal takšne izjave recimo, ko je bil gospod Krkovič vabljen na sodišče in to tudi ob 25. obletnici slovenske osamosvojitve. Predstavnik največje koalicijske stranke je dejal, da je predlagana komisija, ki naj razišče razorožitev Teritorialne obrambe, farsa, da je to nekako v nasprotju s poslovníkom, zakonom, ne vem, dobro, da ni rekel z božjim redom. Doslej smo v tem parlamentu imeli, mislim da tri preiskovalne komisije, ki so se ukvarjale s ponovnim oboroževanjem razorožene Teritorialne obrambe. Jaz sem bil sam, po moje 5-krat, 6-krat klican na seje teh komisij, in sem se vedno udeležil in pojasnjeval stvari, pa nikoli ni nihče rekel, da je to zloraba nečesa, da se tega ne sme, čeprav je bilo jasno, da so te komisije ustanavljali tisti, ki so bili na oblasti, ki so imeli večino v Državnem zboru, ki so imeli v rokah, policija, tožilstvo, sodstvo in vse organe, ki bi to lahko preiskali, pa seveda, ker ni bilo nič na

stvari, se to ni dogajalo tam, ali pa se je zelo malo tega dogajalo na pristojnih institucijah, ampak so ustanavljali komisije, kjer so mleli prežvečeno temo o t. i. trgovini z orožjem. To ime so nadeli ponovnemu oboroževanju razorožene Teritorialne obrambe, in vzpostavljanju obrambnega sistema, to je bilo za tiste, ki so nasprotovali slovenski osamosvojitvi, trgovino z orožjem in zato, da se ta t. i. trgovina z orožjem razišče, so ustanovili dve ali tri preiskovalne parlamentarne komisije. In v vseh so imeli večino in nikjer niso nič dognali in se še vedno o tem govori, zato da se ne bi govorilo o, bom rekel, materi vseh afer z orožjem in mati vseh afer z orožjem je razorožitev slovenske Teritorialne obrambe. In ko je ta tema končno zdaj na dnevnem redu, ko je predlagana preiskovalna komisija tudi za vzroke, ne samo za posledice, pa se to ne spodobi. Se to ne spodobi, je to razdvajanje slovenske javnosti, je to nespoštovanje institucij države. Oprostite, tudi predsednik vlade je institucija države, minister za obrambo je institucija, pa smo to vse preiskovali, vsaj v časih ko sem jaz opravljal te funkcije, pa takrat ni noben rekel, da je to nespoštovanje te institucije. Zdaj, očitno je nespoštovanje institucije samo, ko gre za določena imena in priimke, ki se imajo za prvorazredne, nad zakonom, nad pravili, nad ustavo, nad vladavino prava. Takrat, pa če se zahteva enake kriterije in enaka merila, enake vatre, je pa to nespodobno, nehigienično, nespoštovanje institucij in ne vem kaj še vse. Torej, ta dvojna merila, ki se uporabljajo, ki jih je koalicijska danes prezentirala tukaj, sežejo do neba ali pa do pekla, kar hočete.

Kar pa se tiče teme, glejte, v tej knjigi je praktično kompletna dokumentacija o razorožitvi slovenske teritorialne obrambe. V tej knjigi je seznam orožja, ki ga je Slovenija imela pred razorožitvijo, in tisti, ki navajajo neke druge številke in za to ne ponudijo nobenih dokazov, govorijo v prazno. Tukaj je uradni seznam orožja, ki ga je slovenska Teritorialna obramba imela na dan 1. januar 1990 in tega orožja je v kosih za preko 100 tisoč. Ne vemo točno, koliko orožja je bilo iz Slovenije odpeljanega konec leta 1989 ali pa v začetku leta 1990, ampak tudi v tej beli knjigi, jo bom pustil tako, da si jo še kdo zapomni, stojijo dokumenti, ki govorijo o tem, da je Jugoslovanska vojska iz Slovenije odpeljala nekaj vlakovnih kompozicij t. i. trofejnega orožja. Kaj je trofejno orožje. Če bi mi to trofejno orožje imeli leta 1991, bi bili zelo veseli. Šlo je predvsem za kvalitetne mitraljeze, puško mitraljeze in nekatero težje orožje iz obdobja druge svetovne vojne in takoj po njej. Del tega orožja je bilo precej bolj kvalitetno, precej višje kvalitete kot tisto, ki ga je proizvajala Crvena Zastava. Koliko je bilo tega, ne

vemo, vemo pa, da so se ti vlaki s tem orožjem odpeljali v času, ko so bili gospod Milan Kučan in tovariši, bom rekel, ne samo dejansko, ampak tudi formalno na oblati v Sloveniji in o tem nikoli niso nič povedali. Nikoli tudi niso odgovarjali za te stvari. V beli knjigi so tudi dokumenti in pričevanje o tem, da je Jugoslovanska vojska oziroma da je generalštab prepovedal slovenski Teritorialni obrambi dostop do orožja, ki je bilo v skladiščih oziroma za ograjami objektov Jugoslovanske armade, v času ko se je napovedoval t.i. miting resnice v Ljubljani 1. decembra 1990, 1989. Ta prepoved naj bi veljala do 15. decembra. Nikoli o tem nismo nič slišali, je pa bil to čas, ko je bil gospod Milan Kučan tudi predsednik Komiteja za SLO in DS in je moral o tem vedeti vse in je seveda tudi vse vedel, se je moral s tem tudi strinjati, ker ni bilo nobenega glasu v javnosti, da se to sploh dogaja.

Torej, veliko stvari je bilo treba v zvezi s tem razčistiti, vendar je to, ko gre za takšen dogodek, kot je ta seja, zelo težko, ker se ljudje izmikajo, izmikajo vsaki priložnosti ali tudi pol priložnosti, da bi odgovorili na kakšno vprašanje. 26 let čakamo na to, pa nikoli to ni bilo možno. Zdaj, ko smo te stvari razčiščevali na sejah predsedstva maja 1990, ko se je ta drama odvijala, smo bili deležni enega samega sprenevedanja, ki smo mu lahko parirali šele takrat, ko je gospod Krkovič preko Radeta Klisariča pridobil kopijo ukaza, ki ga je podpisal general Ožbolt namesto generala Hočevarja, do takrat pa je Milan Kučan trdil, da tisto gre samo za neke nepomembne ukrepe dodatnega varovanja tega orožja. Prepovedano je bilo celo izreči besedo "razoroževanje", češ, ne, ne, ne govorimo o tem imamo uradna pojasnila, da gre za neko dodatno varovanje orožja Teritorialne obrambe, ker je prišlo do nekih vlomov v skladišča v Splitu in na Kosovu ali nekaj časa, čeprav na Kosovu Teritorialne obrambe sploh ni bilo več takrat, vsaj ne albanske.

Tako, da bi rekel, to sprenevedanje mene osebno ne preseneča, verjetno pa bi, in jaz poznam odgovore, ne pozna pa jih slovenska javnost, zato se mi zdi veliko podcenjevanje do slovenske javnosti to stalno izmikanje. V tem zborniku Bela knjiga slovenske osamosvojitve so dokumenti, ki govorijo o tem, koliko orožja je bilo prej, koliko orožja je bilo pobrano, praktično za vsako slovensko občino in kdaj so občinski in pokrajinski štabi dobili ukaze, koga so obvestili, kakšne so bile reakcije in šele ko so bili ti dokumenti zbrani, je bilo očitno, da je bilo to sprenevedanje gospoda Kučana in ostalih, ki so poznali, da se pripravlja

razorožitev, ki so vedeli, da se pripravlja razorožitev, poznali okoliščine in tako naprej, šele na podlagi teh dokumentov je bilo možno natančno videti, kdaj je kdo obveščal koga in tako naprej, in pravzaprav je treba reči, da so praktično vsi občinski in vsi pokrajinski štabi, vsi poveljniki, ki so dobili ta ukaz, so o tem tako ali drugače obvestili predsedstvo republike, ker je bil to tudi po takratni ustavi in zakonodaji njihov poveljnik. V miru je predsedstvo republike, tudi po jugoslovanski ustavi, pravzaprav odločalo ali soodločalo o vsem v zvezi s Teritorialno obrambo, vsem. Šele v primeru vojne se je potem ta linija vodenja in poveljevanja poenostavila in je šla direktno proti Beogradu. V miru pa ni bilo možno imenovati ne občinskih, ne pokrajinskih in ne republiškega poveljnika Teritorialne obrambe, brez soglasja predsedstva ali brez ukaza predsedstva. Nobenega. Ko je šlo za občinske poveljnike, je bila ključna beseda celo na občinskih strukturah, na komiteju, na partiji, na občinski partiji. Tako da, in seveda ta hierarhija se je spoštovala tudi v tistih dneh, ko je šlo za spoštovanje od spodaj navzgor. Vsi so obvestili. Nekateri direktno Milana Kučana, večina pa svetovalca za obrambo v kabinetu Milana Kučana Bojana Ušeničnika. In ta je promptno obveščal predsednika predsedstva, kar mi je sam potrdil velikokrat, ker sem ga kasneje osebno poznal, ker je delal v civilni zaščiti na Ministrstvu za obrambo.

Tako, da od dne ko je bil ta ukaz, ki ga je general Ožbolt v imenu generala Hočevarja podpisal, poslana oziroma predan pokrajinskim štabom, še prej preden so pokrajinski štabi to razdelali in poslali občinskim štabom v tistih parih urah, še prej preden so v občinah dobili ta ukaz je bilo predsedstvo republike s strani več pokrajinskih poveljstev obveščeno o tem, da to obstaja. Zelo natančno, zelo natančno, zelo natančno, dobesedno vse, kar je pisalo. No, kljub temu sem jaz doživel, bom rekel, laganje na štiri oči oziroma neposredno za mizo s strani gospoda Kučana, ki se je zgodilo takoj po tem, ko je Demosova vlada 16. maja prisegla po imenovanju tukaj v teh zgornjih prostorih, takrat smo že med sejo bili obveščeni s strani delegatov Zbora občin, ki so bili nekateri tudi predsedniki občinskih skupščin, župani so se takrat tako imenovali, da se odvaža orožje Teritorialne obrambe, in je bila velika nervoza in napetost. Nekateri so tudi občinski poveljniki Teritorialne obrambe klicali sem v parlament preko telefonske centrale skupščine oziroma parlamenta in jih obveščali, da bodo tovarnjaki zdaj zdaj prišli, kaj naj naredijo. In oni so potem seveda skušali dobiti neke odgovore od nas, ki smo še čakali na prisego. In

takoj, ko je bila ta prisega vlade opravljena, je pri takratnem predsedniku skupščine dr. Bučarju že nekaj minut po tistem potekal krizni sestanek, kjer je bil predsednik skupščine, predsednik vlade, se pravi, dr. Bučar, predsednik vlade Lojze Peterle, jaz kot, bom rekel, novopečeni sekretar za obrambo in Igor Bavčar kot, bom rekel, ravno zapriseženi sekretar za notranje zadeve. In tam smo pač vsi razburjeni razlagali, kaj smo izvedeli od teh delegatov Zbora občin, kaj se dogaja, se pravi, da se razorožuje Teritorialno obrambo. Vsi smo nekaj vedeli o tem, do vsakega je nekdo prišel s temi alarmantnimi informacijami, ki smo jih izmenjavali. Edino Milan Kučan ni nič vedel. Aha, je rekel, razorožuje Teritorialno obrambo, zanimivo, komplicirano, nič ne vemo o tem. To je bilo 16. maja enkrat popoldan. Zdaj, če pogledate to knjigo, boste v njej našli vrsto uradnih poročil občinskih in pokrajinskih štabov za Teritorialno obrambo, v katerih pišejo, kdaj so gospoda Kučana obvestili in kako so ga obvestili in kako so obveščali predsedstvo, in to po času več kot 24 ur pred tem sestankom. In še potem, ko je bilo jasno, ko so že na televiziji kazali kamione, ki odvažajo orožje Teritorialne obrambe, je bilo še vedno na predsedstvu republike, ki se je sicer sestalo vsak dan, ker smo zahtevali in terjali odločitev, težko sploh govoriti o razorožitvi Teritorialne obrambe.

Tudi kasneje, če pogledate, v tej beli knjigi sta tudi dva dokumenta Predsedstva Republike Slovenije, eno poročilo je predsedstvo poslalo samoiniciativno, eno poročilo pa je v bistvu odgovor na delegatsko vprašanje. V prvem poročilu, ki so ga sami napisali, pa tudi v drugem poročilu, mislim, da ni nikjer uporabljen termin razorožitev, ampak samo premeščanje, premeščanje orožja. Se pravi, kot da bi šlo za prelaganje zabojev iz enega kota skladišča v drugega, premeščanje. Zelo občutljivi so bili na besedo razorožitev. No, tisto, kar je pa ključno, je pa to, da je v tistem prvem poročilu, ki je prišlo v juniju 1990 v skupščino, napisan točen datum, kdaj je bilo predsedstvo obveščeno. In piše, da so bili obveščeni 15. maja, se pravi, na dan, ko je bil ukaz izdan. Kar je tudi res, ker o ukazu so bili obveščeni takrat, ko je bil izdan. O tem, da bo izdan, so bili obveščeni prej, vsaj nekateri, ampak o ukazu, potem ko je obstajal, so bili obveščeni isti dan. Jaz sem osebno govoril s številnimi poveljniki, takratnimi poveljniki občinskih in pokrajinskih štabov, ki so tudi zelo natančno in nazorno takrat opisovali, kako so to obveščali.

Ko je bila vložena ovadba zaradi razorožitve pred kakšnim mesecem, je gospod Kučan navedel dva ali tri različne datume, kdaj naj bi bil obveščen. In nobeden od teh datumov ni resničen. Vsi ti datumi, ki so bili navedeni, prvič je itak noro, da enkrat se reče 16., enkrat 17., kakorkoli. Nobeden od teh datumov ni resničen, o čemer je v tej beli knjigi vrsta dokumentov, ki so nesporni, nihče jih ni nikjer osporaval. Za niti enega od teh dokumentov – ta knjiga je v javnosti že tri leta in za niti enega od teh dokumentov nihče ni rekel, da ni pravi. Nihče, in je tudi nemogoče, ker so to dokumenti, ki so takrat nastali. Tako da če bi bil gospod Kučan tukaj, bi mogoče končno lahko razčistili glede datuma. Slovenska javnost ima to pravico vedeti, kajti zaradi tega, ker razorožitev Teritorialne obrambe ni bila ustavljena, zaradi tega je, prvič, slovenski davkoplačevalec moral prispevati za novo orožje, pa še tega se je dalo zelo malo nabaviti in z veliko zamudo. In drugič, pravico do tega odgovora imajo najprej svojci padlih v vojni za Slovenijo. Tako kot je prej rekel gospod Breznik in po tem, kar vemo, kar je dostopno v beograjskih arhivih in tako naprej, lahko mirno trdimo, da če bi orožje Teritorialne obrambe ostalo v Sloveniji ali pa če bi vsaj ostalo orožje, ki je bilo izven objektov Jugoslovanske armade, kar bi z lahkoto, z enim samim stavkom v tem ukazu dosegli, potem bi bila Slovenija na zavarovanje osamosvojitve pripravljena tako, da najbrž nihče ne bi tvegala napada nanjo, še posebej, ker je pri srbskem vodstvu oziroma pri Miloševiću obstajala dilema, ali se Slovenijo sploh skuša držati s silo znotraj Jugoslavije, glede na to, da so imeli natančno razdelan že plan B, se pravi, tako imenovano varovanje mej velike Srbije. Danes je na tisoče dokumentov, na podlagi katerih je možno tisto situacijo zelo natančno rekonstruirati in na tej podlagi je tudi možno vleči sklepe ali pa sklep, kot smo ga prej naredili.

Tako je vprašanje razorožitve Teritorialne obrambe, kot je dejal Jože Pučnik, vprašanje odgovornosti za veleizdajo. In to vprašanje je z vso resnostjo postavljeno na mizo v slovensko javnost, ne bo se dalo temu vprašanju izogniti z bojkotiranjem enega odbora, ki je sklican v prostorih slovenskega parlamenta. 25 let smo prenašali, da se je odpravljanje posledic te razorožitve kriminaliziralo, zdaj pa je končno prišel čas, da se s pravnimi sredstvi lotimo tudi matere vseh afer z orožjem. In glede na to, da obstaja na stotine dokumentov, posnetkov in vsega ostalega, se pač tega procesa ne da ignorirati z bojkotiranjem neke koalicije, ki danes je, jutri je ne bo več, ali z izogibanjem

udeležbi na teh sejah, kjer bi se mogoče pa neke stvari pojasnile, pa bi se dalo iti naprej tudi drugače. Ampak z ignoranco se stvari nikoli ne da pojasniti, s sprevračanjem dejstev tudi ne. Lahko si tudi naslikamo, kakšne bodo reakcije na to sejo. Takrat, ko je bila vložena ovadba, so bile reakcije take, da je Nedeljski dnevnik nekaj naslednjih števil posvetil temu, da se dokaže, da razorožitve pravzaprav ni bilo, ker razorožitve ni bilo, tudi ni možno govoriti o neki odgovornosti, za to pravzaprav tu gre. Potem smo doživeli na dežurni televiziji Murgel na POP TV vrsto gnusnih napadov na osamosvojitve, laži o tem, kako imajo tisti, ki so odpravili posledice te razorožitve, se pravi, organizatorji Manevrske strukture narodne zaščite, ne vem kakšne dodatke in privilegije in kako obstajajo neki tajni sezname. Res obstaja nek seznam organizatorjev, vendar prvi na tem seznamu je ravno gospod Kučan, zaradi tega, ker je bil takrat na tej funkciji, in slovenska osamosvojitev je bila vključevalna, ne glede na to, kaj je kdo takrat počel, se je te funkcije spoštovalo. Edini s tega seznama, ki res dobiva zelo velik dodatek, je ravno gospod Kučan. Ampak na tej televiziji smo videli njegovo izjavo, ko je on to kritiziral. Se pravi, edini s tega seznama, ki dobiva nekaj tisoč evrov na mesec zaradi svoje funkcije, je gospod Milan Kučan in on je ta seznam kritiziral, ko ga je neka novinarka poklicala, kaj si misli o tem. Pa ekran ni počil od kontradiktornosti, čeprav bi moral. Temu je sledila tudi nacionalna televizija s parimi lažnivimi prispevki na to temo in tako naprej, nihče pa ni bil toliko raziskovalnega novinarja, da bi vzel v roke dokumente iz bele knjige, pogledal izjave gospoda Kučana o datumih in vsem ostalem, pa bi rekel: "Oprostite, gospod Kučan, tu je pač nek nesporen zgodovinski dokaz, da temu ni tako. Vi ste junija leta 1990 podpisali poročilo, v katerem piše, da ste za razorožitev izvedeli 15. maja, danes pa trdite, da ste izvedeli 16. maja. Zdaj, ali drži to, kar danes trdite, ali drži to, kar ste takrat podpisali." Predstavljajte si, recimo, da bi kdorkoli iz Slovenske demokratske stranke, ki je predlagateljica te seje, naredil tako napako ali pa da bi se tako zmotil, kakšno medijsko onaniranje bi bilo potem na tej razliki. Tu pa nič, tu pa nič.

No, in ob koncu se vračam na začetek. Glejte, ta stavek, ki je v tem dopisu gospoda Časa in gospoda Lipiča, češ, TO nikoli ni bila razorožena in Manevrska struktura narodne zaščite ni bila ustanovljena 17. maja 1990, predvsem prvi del tega stavka, se pravi, Teritorialna obramba Slovenije ni bila nikoli razorožena, to je zdaj neka skrajna pozicija obrambe pred tem, kar je tu dokumentirano v tem zborniku. Na ta dejstva, ki so predstavljena v beli knjigi, pač ni možno

odgovarjati z drugimi dejstvi. Ni možno reči, to ne drži, ker moraš potem to dokazati. In zaradi tega se je sproduciralo to skrajno obrambno pozicijo, kjer se zanika, da se je nekaj, kar se je seveda zgodilo, kar je zaznamovalo celotno novejšo slovensko zgodovino, se reče, da tega enostavno ni bilo, Teritorialna obramba ni bila nikoli razorožena, kajti samo pod tem pogojem ni odgovornosti za to. In zdaj se računa, da bo s politično-medijsko, sodno, če hočete, močjo ali pa prevlado, prevlado dvojnih meril selektivnega prava, na tej poziciji možno vzdržati. In da se potem ta pozicija brani, je treba seveda kriminalizirati tiste, ki so odpravljali posledice slovenske razorožitve. In to se počne. Ni to edina, je pa, mislim, da ena najbolj občutljivih točk ali pa preizkusnih lakmusovih papirjev za to, kam se bo zgodovina Slovenije obrnila v naslednjih 25-ih letih, ker če se da tudi v samostojni. Vemo, da se je v bivšem režimu dalo ignorirati in zanikati in celo kazensko preganjati tiste, ki trdili drugače bom rekel na 10 tisoče povojnih pomorov 600 grobišč itd. pa vemo pa ni uspelo in je resnica kljub tem prišla na dan.

Tako se je poskušalo v samostojni Sloveniji zanikati, bom rekel eno motorično dejstvo, ki je izjemno problematično za vse tiste, ki so nasprotovali slovenski osamosvojitvi in na tej točki ali bo to uspelo ali ne se bo tehtala prihodnost naslednjih 25-ih let ali pa še več slovenskega razvoja, zato to ni nepomembna tema. Sedaj, ko je bila vložena ovadba Združenja za vrednote slovenske osamosvojitve, smo slišali veliko kritik v redu tistih, ki so itak se tukaj čutili prizadete in tudi bom rekel različnih vse gliharjev, ki so trdili, kaj bi se sedaj ukvarjali s preteklostjo, ukvarjajmo s prihodnostjo. To nima nobene zveze, zaradi tega plače ne bodo večje itd. Bom rekel ravno zaradi tega, ker so pri teh temeljnih stvareh stvari postavljene na glavo. Se stvari postavljajo na glavo tudi pri vseh ostalih zadevah. Na zadnje pri Centrih za socialno delo, če hočete. Če se lahko ljudi vara na teh temeljnih stvareh, se jih bo varalo seveda tudi na manj pomembnih in zato so plače manjše, pokojnine manjše. 10 do 15 tisoč mladih se izsiljuje vsako leto iz države in to nikogar ne zanima. Delajo se milijonske škode in se to legitimira. To je pomembna tema, ki bolj kot preteklost, ki se je ne da spremeniti, zadeva prihodnost. Jaz upam, da bomo tisti, ki tukaj vztrajamo na resnici, vztrajali še naprej in da bo slej kot prej prišlo tudi do tega, da bo nekdo te stvari moral pojasnjevati. Preiskovalna komisija DZ je institucija, ki je ustanovljena tudi za take stvari. Mi imamo po ustavi oziroma po zakonu institut parlamentarne preiskave, bom rekel natančno za take

strateške stvari, nimamo tega instituta zato, da bi se ukvarjali s tem ali je neki pločnik v neki vasi zgrajen za 300 ali 500 evrov na meter. Institut parlamentarne preiskave je v vseh državah in tudi v Sloveniji je mišljen ravno za to namen.

Če bomo še nadaljevali to razpravo se tudi jaz pridružujem tem predlogom, da mogoče ljudi, ki so podpisani pod te stavke, češ da razorožitve slovenskih teritorialne obrambne sploh ni bilo, povabimo na sejo, upamo da se bodo udeležili in jih soočimo s tem kar so govorili pred 10-imi ali 12-imi leti o tem. Bomo videli, kako se bodo spopadli z lastnimi stavki in z lastnimi besedami.